

עין משפט
נר מצוה

השוחט פרק שני חולין

מסורת הש"ס

(א) יומא לג. עג. היריות
(ב) י"ב (ג) ב"ק ע"ב. (ד) נזכיר
ל. ופסחים פ"ג. לקמן לו.
קמ"ה. ב"ק ע"ג. (ו) פ"ה
פ"ד מ"ד ע"ג. (ז) ע"ג
פ"ד ע"ג. (ח) ע"ג
פ"ד ע"ג. (ט) ע"ג
פ"ד ע"ג. (י) ע"ג
פ"ד ע"ג. (יא) ע"ג
פ"ד ע"ג. (יב) ע"ג
פ"ד ע"ג. (יג) ע"ג
פ"ד ע"ג. (יד) ע"ג
פ"ד ע"ג. (טו) ע"ג
פ"ד ע"ג. (טז) ע"ג
פ"ד ע"ג. (יז) ע"ג
פ"ד ע"ג. (יח) ע"ג
פ"ד ע"ג. (יט) ע"ג
פ"ד ע"ג. (כ) ע"ג
פ"ד ע"ג. (כ"א) ע"ג
פ"ד ע"ג. (כ"ב) ע"ג
פ"ד ע"ג. (כ"ג) ע"ג
פ"ד ע"ג. (כ"ד) ע"ג
פ"ד ע"ג. (כ"ה) ע"ג
פ"ד ע"ג. (כ"ו) ע"ג
פ"ד ע"ג. (כ"ז) ע"ג
פ"ד ע"ג. (כ"ח) ע"ג
פ"ד ע"ג. (כ"ט) ע"ג
פ"ד ע"ג. (ל) ע"ג

מלוה למרק. משום דס. ואני שמעתי ביומא משום ברוב עם הדרת
מלך ואין לניבוי כן דל"כ כל עבודות נמי והרי הכתוב הקפיד בכ"ג
וגירסא את רוב עם: אינה לשחיטה. אין השחיטה קרויה שחיטה אלא
כפסול ולקחיה מפרש למאי הלכתא: ישנה לשחיטה. הכל קרוי
שחיטה: פסולה. ואפילו למ"ד אינה
לשחיטה אלא לבסוף ולא מיקרי
שחיטה עובד כוכבים מיהו שחיטת
ישראל נמי לא הוה והוה לה כקון
עלמא ואטרפא לה: מעשה ערפה.
מעשה שהיה כדי וכשיעור לעורפה
בו נעשה זה ביד עובד כוכבים:
עולת העוף למעלה מחוט הסיקרא
חטאת העוף למטה כדלכאנו כזכרתי
(דף סד. פ"ה. ט.) שהרי עשה זה
[מעשה חטאת העוף] למטה.
במקום פסולה מעשה שהוא חשוב
בחטאת העוף להכשירו בן שחליקת
חטאת העוף כשימון אחד הילך ה"ג
חשיב לפסול אע"ג דנעולה לא הוה
סוף מליקה עד גמר השני: מתיירב.
משום שחטוי חוק: מר לא אמר
כפי. דלילו בעוף אס שחט סימן
לאשון בחוק מתיירב שהרי דכוחה
כשר בפניו כמליקת חטאת העוף.
השומט עוף נלקט בחוק קמי
דליף מריבויא דאשך ישחטו) כשחית
קדשים בפניו השומט (זכרתי קו.) אבל
המולק (א) את העוף עור: כל
העסוקין צפרה. אדומה: [ואמחלה]
ועד סופה. בלחם שדומה בין
באמנע ובין בתחלה ובין בסוף:
מעטאין אס הגדוסי. כדכתיב
(במדבר יט) עץ ארז ואזוב ושיני ופלגת
והשלך אל מון שריפת צפרה וסמין
ליה וכנס בגליו הכהן וגו' וכמי
כשריפתה והשורף אותה וגו' ותניא
בספרי (י) אס המשלך את האזוב
ועמא גדוסי השורף לא כ"ש מה ח"ל
והשורף זה הכתוב ולימד על כל
העסוקין צפרה מתחלה ועד סוף
שיהו טעונים מכזבת גדוסי:
וטסלין אורפי במלאכה. אס נתעסקו
עמה במלאכה אחרת כגון שחט
וחתך עמה לנעם דמילא (פסרי חקק
יט ג) ושחט אותה) זה הכתוב ולימד
על הפרה שמהא מלאכה פסולתה
בשחיטה ושקר את הפסרי) זה הכתוב
וילמד שמהא מלאכה פסולת בשחיטה:
בשחיטה. כגון ששחט צפרה אינה
מעמא גדוסי. שאין כאן עבודה
ואס אפק אפרה או שרפה ולא נעם
זה או אפילו נעם זה בפסוטי כלי
עץ שלא עמלחו משום נבלה אינו
עמא משום דמתעסק צפרה שאין
כאן פרה אדומה: כדאפס. כזואת
דמה שהיה מזה הימנה ו' פעמים כנגד
פחה של היכל כדכתיב (שם יט) וזהו אל
נכח פני וגו': קודם פסולת מעמא
גדוסי. דמתעסק צפרה הוא וכשר
נעשית שחיטה בהכשר: דלאו שחיטה

אם כן הויה ליה עבודה באחר. הוה מלי נמי למיפק א"כ הויה
ליה שחיטה כשניס כיון דאס לא מירק פסול ואין שנים שוחטין
בזמא אחד אפילו בזה אחר זה כדמוכא לקמן בשמעתי ואימי ומאי
קשיא ליה מעבודה לאחר הא כפרק
אינה מאן דכשר אפילו שחיטת פס
כ"ג בור ואפילו מאן דפסול היינו
דוקא פרו דקאמי לזמנת יה"כ וקאי
עליה אהני וחוקה אכל ממד דלא
שיך לזמנת יה"כ ולא קאי עליה
אכס וחוקה לא וי"ל דמ"מ פסול
מדרבנן: למה זי צפרה. ואע"ג
דנחולין נמי בעינן כל השנים למחלה
מ"מ כיון שיש דוקא דכשר לא היה
לנו לעשות ע"י אחרים: אמר ר"ה
משביה דר"י סבא אינה לשחיטה אלא
בסוף. דו אע"ג דכשר ס"ל הכי
כפ"ד דזכרתי (דף ג.) אפ"ה לא חשיב
רבי צנדי תלת דהלכה כר"ל לגבי
זיה יומא בריש פרק החולין (ויבזת
דף לו.) משום דאך כשמיה לזי אמרה
ר"ל: בגון שחט סימן אחד
בחוק. פ"י פקוטנס בעוף
קדשים וקשה לפירושו דמ"ט דמלן
דפטר כיון דבמליקה בחוק לא מתיירב
אלא בשחיטה והרי עשה הכשר שחיטה
בחוק וזי יוסף נמי למה ליה למינקט
שהרי עשה זה מעשה חטאת העוף
הוה ליה למימר משום דהכשר שחיטת
העוף נעמא אחד ועוד דנקט רב
יוסף דאחד בחוק אחד דכשר נמי
פסולה משמע הא שניהם כפנים
כשרה וזי בעוף הא אין הכשרו אלא
במליקה ומיזי כ"ג למינקט ולא
פסולה ונראה לפ"ה דליירי בזהמה
(ז) ופסולה דנקט רב יוסף לאו דוקא
דחייב נמי לכולי עלמא דאי חיוצא
לינא א"כ לוקי פלוגמיהו כשימון אחד
בחוק וסימן אחד כפנים ופליגי
כחיוצא ואמאי מוקי לה כשחט
סימנין בחוק וגמרו כפנים וא"ת
ובסוף פרקין (דף מ.) גבי הא דמניא
השומט חטאת שבת בחוק לעבודת
כוכבים חייב ג' חטאות ומוקי לה
בזמנת העוף עשה חטאת קנה פגוס
והוסף עליו כל שהוא דלחו כולהו
כדי הדי והכי נקט חטאת ולא נקט
זמא ששאר זמא מי שחט סימן אחד
לעבודת כוכבים אפרה ותו לא מתיירב
משום שחטוי חוק והשתא אכתי אהיה
דכנהמה נמי מתיירב כשימון אחד
משום שחטוי חוק לשמעתי זמא
ובחזי קנה פגוס ואע"ג דסימן אחד
לא מתיירב משום שחט זמא חוק כלום
מה צדק מ"מ כשימון סימן שני
מיהא לתיירב משום שחט ויש לומר
דהא דמתיירב כשימון אחד הכא היינו
משום דגמרי השני כפנים אבל התם
דליירי בשומט לעבודת כוכבים כיון
דלאפרה כשימון ראשון לא חשיב
סימן שני אלא כמתחם (ז) בעפר והוה

אם כן הויה ליה עבודה באחר. הוה מלי נמי למיפק א"כ הויה
ליה שחיטה כשניס כיון דאס לא מירק פסול ואין שנים שוחטין
בזמא אחד אפילו בזה אחר זה כדמוכא לקמן בשמעתי ואימי ומאי
קשיא ליה מעבודה לאחר הא כפרק
אינה מאן דכשר אפילו שחיטת פס
כ"ג בור ואפילו מאן דפסול היינו
דוקא פרו דקאמי לזמנת יה"כ וקאי
עליה אהני וחוקה אכל ממד דלא
שיך לזמנת יה"כ ולא קאי עליה
אכס וחוקה לא וי"ל דמ"מ פסול
מדרבנן: למה זי צפרה. ואע"ג
דנחולין נמי בעינן כל השנים למחלה
מ"מ כיון שיש דוקא דכשר לא היה
לנו לעשות ע"י אחרים: אמר ר"ה
משביה דר"י סבא אינה לשחיטה אלא
בסוף. דו אע"ג דכשר ס"ל הכי
כפ"ד דזכרתי (דף ג.) אפ"ה לא חשיב
רבי צנדי תלת דהלכה כר"ל לגבי
זיה יומא בריש פרק החולין (ויבזת
דף לו.) משום דאך כשמיה לזי אמרה
ר"ל: בגון שחט סימן אחד
בחוק. פ"י פקוטנס בעוף
קדשים וקשה לפירושו דמ"ט דמלן
דפטר כיון דבמליקה בחוק לא מתיירב
אלא בשחיטה והרי עשה הכשר שחיטה
בחוק וזי יוסף נמי למה ליה למינקט
שהרי עשה זה מעשה חטאת העוף
הוה ליה למימר משום דהכשר שחיטת
העוף נעמא אחד ועוד דנקט רב
יוסף דאחד בחוק אחד דכשר נמי
פסולה משמע הא שניהם כפנים
כשרה וזי בעוף הא אין הכשרו אלא
במליקה ומיזי כ"ג למינקט ולא
פסולה ונראה לפ"ה דליירי בזהמה
(ז) ופסולה דנקט רב יוסף לאו דוקא
דחייב נמי לכולי עלמא דאי חיוצא
לינא א"כ לוקי פלוגמיהו כשימון אחד
בחוק וסימן אחד כפנים ופליגי
כחיוצא ואמאי מוקי לה כשחט
סימנין בחוק וגמרו כפנים וא"ת
ובסוף פרקין (דף מ.) גבי הא דמניא
השומט חטאת שבת בחוק לעבודת
כוכבים חייב ג' חטאות ומוקי לה
בזמנת העוף עשה חטאת קנה פגוס
והוסף עליו כל שהוא דלחו כולהו
כדי הדי והכי נקט חטאת ולא נקט
זמא ששאר זמא מי שחט סימן אחד
לעבודת כוכבים אפרה ותו לא מתיירב
משום שחטוי חוק והשתא אכתי אהיה
דכנהמה נמי מתיירב כשימון אחד
משום שחטוי חוק לשמעתי זמא
ובחזי קנה פגוס ואע"ג דסימן אחד
לא מתיירב משום שחט זמא חוק כלום
מה צדק מ"מ כשימון סימן שני
מיהא לתיירב משום שחט ויש לומר
דהא דמתיירב כשימון אחד הכא היינו
משום דגמרי השני כפנים אבל התם
דליירי בשומט לעבודת כוכבים כיון
דלאפרה כשימון ראשון לא חשיב
סימן שני אלא כמתחם (ז) בעפר והוה

אם כן הויה ליה עבודה באחר. הוה מלי נמי למיפק א"כ הויה
ליה שחיטה כשניס כיון דאס לא מירק פסול ואין שנים שוחטין
בזמא אחד אפילו בזה אחר זה כדמוכא לקמן בשמעתי ואימי ומאי
קשיא ליה מעבודה לאחר הא כפרק
אינה מאן דכשר אפילו שחיטת פס
כ"ג בור ואפילו מאן דפסול היינו
דוקא פרו דקאמי לזמנת יה"כ וקאי
עליה אהני וחוקה אכל ממד דלא
שיך לזמנת יה"כ ולא קאי עליה
אכס וחוקה לא וי"ל דמ"מ פסול
מדרבנן: למה זי צפרה. ואע"ג
דנחולין נמי בעינן כל השנים למחלה
מ"מ כיון שיש דוקא דכשר לא היה
לנו לעשות ע"י אחרים: אמר ר"ה
משביה דר"י סבא אינה לשחיטה אלא
בסוף. דו אע"ג דכשר ס"ל הכי
כפ"ד דזכרתי (דף ג.) אפ"ה לא חשיב
רבי צנדי תלת דהלכה כר"ל לגבי
זיה יומא בריש פרק החולין (ויבזת
דף לו.) משום דאך כשמיה לזי אמרה
ר"ל: בגון שחט סימן אחד
בחוק. פ"י פקוטנס בעוף
קדשים וקשה לפירושו דמ"ט דמלן
דפטר כיון דבמליקה בחוק לא מתיירב
אלא בשחיטה והרי עשה הכשר שחיטה
בחוק וזי יוסף נמי למה ליה למינקט
שהרי עשה זה מעשה חטאת העוף
הוה ליה למימר משום דהכשר שחיטת
העוף נעמא אחד ועוד דנקט רב
יוסף דאחד בחוק אחד דכשר נמי
פסולה משמע הא שניהם כפנים
כשרה וזי בעוף הא אין הכשרו אלא
במליקה ומיזי כ"ג למינקט ולא
פסולה ונראה לפ"ה דליירי בזהמה
(ז) ופסולה דנקט רב יוסף לאו דוקא
דחייב נמי לכולי עלמא דאי חיוצא
לינא א"כ לוקי פלוגמיהו כשימון אחד
בחוק וסימן אחד כפנים ופליגי
כחיוצא ואמאי מוקי לה כשחט
סימנין בחוק וגמרו כפנים וא"ת
ובסוף פרקין (דף מ.) גבי הא דמניא
השומט חטאת שבת בחוק לעבודת
כוכבים חייב ג' חטאות ומוקי לה
בזמנת העוף עשה חטאת קנה פגוס
והוסף עליו כל שהוא דלחו כולהו
כדי הדי והכי נקט חטאת ולא נקט
זמא ששאר זמא מי שחט סימן אחד
לעבודת כוכבים אפרה ותו לא מתיירב
משום שחטוי חוק והשתא אכתי אהיה
דכנהמה נמי מתיירב כשימון אחד
משום שחטוי חוק לשמעתי זמא
ובחזי קנה פגוס ואע"ג דסימן אחד
לא מתיירב משום שחט זמא חוק כלום
מה צדק מ"מ כשימון סימן שני
מיהא לתיירב משום שחט ויש לומר
דהא דמתיירב כשימון אחד הכא היינו
משום דגמרי השני כפנים אבל התם
דליירי בשומט לעבודת כוכבים כיון
דלאפרה כשימון ראשון לא חשיב
סימן שני אלא כמתחם (ז) בעפר והוה

תורה אור הש"ס

1. רק בכל אות נפיק
חובא ובלתי קשר
בכריתו יי אלוהי אשר
נתן לך בכל שיעור
הטמא והטהור יאכלנו
כצ"ב וקא"ל.
דברים יב טו
2. וכי חבדו זבח
שלמים ליה לרצונם
תזבחה י"ז ע"ג. י"א טו

הנהגות הש"ס

(א) ר"ה ד"ה מר לא וסי'
בפרק השומט דף קו פלג
המולק. ר"כ שם במשנה י"ז
ק"ל: (ב) ר"ה ד"ה מר לא וסי'
וכי ונראה לפ"ה דליירי
בזהמה ופטור למ"ד
אינה לשחיטה אלא
בסוף ור"י יוסף לבי"ט
מתיירב שהרי עשה זה
מעשה חטאת העוף
בחוק ופסולה דנקט רב
יוסף:

הנהגות מור"ב

א) נ"י דמניא חזת
בזמא אור יין כדכתיב י"ז
והוא נמחק: (ב) ר"ה ד"ה
ליירי ור"י ק"ל חזת פסולה
בין לזמא פסולה. ר"כ י"ז
הירוש' שריא הירין:

מוסף רש"י

יכול ידא פסול
מדרבנן. היולא ולי עלמו
לזי הוה לזי פסול י"ז
מון רובו לא חזת מיהו
חולין מן יומא זכ"ה.
לכך שנינו רוב אהרן
בעוף כ"ו. משמע יומא
חזת חולין וזמא קדשים
(שם כ"ז.) אינה לשחיטה
אלא בסוף. אין שחיטה
נקלפת אלא לבסוף.
ומפקא מינה לענין התעסק
בקדשים חוק מתקיים או
חוק למתן או משמע שלא
לשמן אינה מתעסקה
אס חוק שחט כפף שחיטה
(כ"ז ע"ב.) מתחלה ועד
סוף. ולי כמה דחשיב
הוה מתעסק (שם).

שיטה מקובצת

(א) ותניא כל עבודה
יוד"ל. ר"כ בכל הספרי
יד כחוב ותמן כן חוב
שם בימיא: (ב) חוב
לבי אומר כן דאי"ט
(ג) מתחלה ועד סופה
באחת מכל עבודותיה:
(ד) אע"ג דרביא לבי. כ"כ
ר"י ע"י חז"ל כדכתיב
דף י"ד ע"א: (ז) אלא
כמתחן בשר בעלמא ותי'
כמו נתקלקלה:

תורה אור הש"ס

1. רק בכל אות נפיק
חובא ובלתי קשר
בכריתו יי אלוהי אשר
נתן לך בכל שיעור
הטמא והטהור יאכלנו
כצ"ב וקא"ל.
דברים יב טו
2. וכי חבדו זבח
שלמים ליה לרצונם
תזבחה י"ז ע"ג. י"א טו

הנהגות הש"ס

(א) ר"ה ד"ה מר לא וסי'
בפרק השומט דף קו פלג
המולק. ר"כ שם במשנה י"ז
ק"ל: (ב) ר"ה ד"ה מר לא וסי'
וכי ונראה לפ"ה דליירי
בזהמה ופטור למ"ד
אינה לשחיטה אלא
בסוף ור"י יוסף לבי"ט
מתיירב שהרי עשה זה
מעשה חטאת העוף
בחוק ופסולה דנקט רב
יוסף:

הנהגות מור"ב

א) נ"י דמניא חזת
בזמא אור יין כדכתיב י"ז
והוא נמחק: (ב) ר"ה ד"ה
ליירי ור"י ק"ל חזת פסולה
בין לזמא פסולה. ר"כ י"ז
הירוש' שריא הירין:

מוסף רש"י

יכול ידא פסול
מדרבנן. היולא ולי עלמו
לזי הוה לזי פסול י"ז
מון רובו לא חזת מיהו
חולין מן יומא זכ"ה.
לכך שנינו רוב אהרן
בעוף כ"ו. משמע יומא
חזת חולין וזמא קדשים
(שם כ"ז.) אינה לשחיטה
אלא בסוף. אין שחיטה
נקלפת אלא לבסוף.
ומפקא מינה לענין התעסק
בקדשים חוק מתקיים או
חוק למתן או משמע שלא
לשמן אינה מתעסקה
אס חוק שחט כפף שחיטה
(כ"ז ע"ב.) מתחלה ועד
סוף. ולי כמה דחשיב
הוה מתעסק (שם).

שיטה מקובצת

(א) ותניא כל עבודה
יוד"ל. ר"כ בכל הספרי
יד כחוב ותמן כן חוב
שם בימיא: (ב) חוב
לבי אומר כן דאי"ט
(ג) מתחלה ועד סופה
באחת מכל עבודותיה:
(ד) אע"ג דרביא לבי. כ"כ
ר"י ע"י חז"ל כדכתיב
דף י"ד ע"א: (ז) אלא
כמתחן בשר בעלמא ותי'
כמו נתקלקלה:

תורה אור הש"ס

1. רק בכל אות נפיק
חובא ובלתי קשר
בכריתו יי אלוהי אשר
נתן לך בכל שיעור
הטמא והטהור יאכלנו
כצ"ב וקא"ל.
דברים יב טו
2. וכי חבדו זבח
שלמים ליה לרצונם
תזבחה י"ז ע"ג. י"א טו

הנהגות הש"ס

(א) ר"ה ד"ה מר לא וסי'
בפרק השומט דף קו פלג
המולק. ר"כ שם במשנה י"ז
ק"ל: (ב) ר"ה ד"ה מר לא וסי'
וכי ונראה לפ"ה דליירי
בזהמה ופטור למ"ד
אינה לשחיטה אלא
בסוף ור"י יוסף לבי"ט
מתיירב שהרי עשה זה
מעשה חטאת העוף
בחוק ופסולה דנקט רב
יוסף:

הנהגות מור"ב

א) נ"י דמניא חזת
בזמא אור יין כדכתיב י"ז
והוא נמחק: (ב) ר"ה ד"ה
ליירי ור"י ק"ל חזת פסולה
בין לזמא פסולה. ר"כ י"ז
הירוש' שריא הירין:

מוסף רש"י

יכול ידא פסול
מדרבנן. היולא ולי עלמו
לזי הוה לזי פסול י"ז
מון רובו לא חזת מיהו
חולין מן יומא זכ"ה.
לכך שנינו רוב אהרן
בעוף כ"ו. משמע יומא
חזת חולין וזמא קדשים
(שם כ"ז.) אינה לשחיטה
אלא בסוף. אין שחיטה
נקלפת אלא לבסוף.
ומפקא מינה לענין התעסק
בקדשים חוק מתקיים או
חוק למתן או משמע שלא
לשמן אינה מתעסקה
אס חוק שחט כפף שחיטה
(כ"ז ע"ב.) מתחלה ועד
סוף. ולי כמה דחשיב
הוה מתעסק (שם).

שיטה מקובצת

(א) ותניא כל עבודה
יוד"ל. ר"כ בכל הספרי
יד כחוב ותמן כן חוב
שם בימיא: (ב) חוב
לבי אומר כן דאי"ט
(ג) מתחלה ועד סופה
באחת מכל עבודותיה:
(ד) אע"ג דרביא לבי. כ"כ
ר"י ע"י חז"ל כדכתיב
דף י"ד ע"א: (ז) אלא
כמתחן בשר בעלמא ותי'
כמו נתקלקלה:

תורה אור הש"ס

1. רק בכל אות נפיק
חובא ובלתי קשר
בכריתו יי אלוהי אשר
נתן לך בכל שיעור
הטמא והטהור יאכלנו
כצ"ב וקא"ל.
דברים יב טו
2. וכי חבדו זבח
שלמים ליה לרצונם
תזבחה י"ז ע"ג. י"א טו

הנהגות הש"ס

(א) ר"ה ד"ה מר לא וסי'
בפרק השומט דף קו פלג
המולק. ר"כ שם במשנה י"ז
ק"ל: (ב) ר"ה ד"ה מר לא וסי'
וכי ונראה לפ"ה דליירי
בזהמה ופטור למ"ד
אינה לשחיטה אלא
בסוף ור"י יוסף לבי"ט
מתיירב שהרי עשה זה
מעשה חטאת העוף
בחוק ופסולה דנקט רב
יוסף:

הנהגות מור"ב

א) נ"י דמניא חזת
בזמא אור יין כדכתיב י"ז
והוא נמחק: (ב) ר"ה ד"ה
ליירי ור"י ק"ל חזת פסולה
בין לזמא פסולה. ר"כ י"ז
הירוש' שריא הירין:

מוסף רש"י

יכול ידא פסול
מדרבנן. היולא ולי עלמו
לזי הוה לזי פסול י"ז
מון רובו לא חזת מיהו
חולין מן יומא זכ"ה.
לכך שנינו רוב אהרן
בעוף כ"ו. משמע יומא
חזת חולין וזמא קדשים
(שם כ"ז.) אינה לשחיטה
אלא בסוף. אין שחיטה
נקלפת אלא לבסוף.
ומפקא מינה לענין התעסק
בקדשים חוק מתקיים או
חוק למתן או משמע שלא
לשמן אינה מתעסקה
אס חוק שחט כפף שחיטה
(כ"ז ע"ב.) מתחלה ועד
סוף. ולי כמה דחשיב
הוה מתעסק (שם).

שיטה מקובצת

(א) ותניא כל עבודה
יוד"ל. ר"כ בכל הספרי
יד כחוב ותמן כן חוב
שם בימיא: (ב) חוב
לבי אומר כן דאי"ט
(ג) מתחלה ועד סופה
באחת מכל עבודותיה:
(ד) אע"ג דרביא לבי. כ"כ
ר"י ע"י חז"ל כדכתיב
דף י"ד ע"א: (ז) אלא
כמתחן בשר בעלמא ותי'
כמו נתקלקלה:

תורה אור הש"ס

1. רק בכל אות נפיק
חובא ובלתי קשר
בכריתו יי אלוהי אשר
נתן לך בכל שיעור
הטמא והטהור יאכלנו
כצ"ב וקא"ל.
דברים יב טו
2. וכי חבדו זבח
שלמים ליה לרצונם
תזבחה י"ז ע"ג. י"א טו

הנהגות הש"ס

(א) ר"ה ד"ה מר לא וסי'
בפרק השומט דף קו פלג
המולק. ר"כ שם במשנה י"ז
ק"ל: (ב) ר"ה ד"ה מר לא וסי'
וכי ונראה לפ"ה דליירי
בזהמה ופטור למ"ד
אינה לשחיטה אלא
בסוף ור"י יוסף לבי"ט
מתיירב שהרי עשה זה
מעשה חטאת העוף
בחוק ופסולה דנקט רב
יוסף:

הנהגות מור"ב

א) נ"י דמניא חזת
בזמא אור יין כדכתיב י"ז
והוא נמחק: (ב) ר"ה ד"ה
ליירי ור"י ק"ל חזת פסולה
בין לזמא פסולה. ר"כ י"ז
הירוש' שריא הירין:

מוסף רש"י

יכול ידא פסול
מדרבנן. היולא ולי עלמו
לזי הוה לזי פסול י"ז
מון רובו לא חזת מיהו
חולין מן יומא זכ"ה.
לכך שנינו רוב אהרן
בעוף כ"ו. משמע יומא
חזת חולין וזמא קדשים
(שם כ"ז.) אינה לשחיטה
אלא בסוף. אין שחיטה
נקלפת אלא לבסוף.
ומפקא מינה לענין התעסק
בקדשים חוק מתקיים או
חוק למתן או משמע שלא
לשמן אינה מתעסקה
אס חוק שחט כפף שחיטה
(כ"ז ע"ב.) מתחלה ועד
סוף. ולי כמה דחשיב
הוה מתעסק (שם).

שיטה מקובצת

(א) ותניא כל עבודה
יוד"ל. ר"כ בכל הספרי
יד כחוב ותמן כן חוב
שם בימיא: (ב) חוב
לבי אומר כן דאי"ט
(ג) מתחלה ועד סופה
באחת מכל עבודותיה:
(ד) אע"ג דרביא לבי. כ"כ
ר"י ע"י חז"ל כדכתיב
דף י"ד ע"א: (ז) אלא
כמתחן בשר בעלמא ותי'
כמו נתקלקלה:

(א) למארה נראה דל"ל אפי' לרוב בה פסול כפף שחיטה עשה עמה י"ז. (ב) אפי' שחט חטאת סימנין בחוק ונמרה כפנים י"ז חייב משום דינה לשחיטה מתחלה ועד סוף. (ג) דבר רבינו אלן ה' משוללים בנהג דתמי ענין מחלוקת רבא'ס
וחתומים לנעם לשחיטה מתחלה ועד סוף. (ד) אפי' שחט חטאת סימנין בחוק ונמרה כפנים י"ז חייב משום דינה לשחיטה מתחלה ועד סוף. (ה) דבר רבינו אלן ה' משוללים בנהג דתמי ענין מחלוקת רבא'ס
וחתומים לנעם לשחיטה מתחלה ועד סוף. (ו) אפי' שחט חטאת סימנין בחוק ונמרה כפנים י"ז חייב משום דינה לשחיטה מתחלה ועד סוף. (ז) דבר רבינו אלן ה' משוללים בנהג דתמי ענין מחלוקת רבא'ס
וחתומים לנעם לשחיטה מתחלה ועד סוף. (ח) אפי' שחט חטאת סימנין בחוק ונמרה כפנים י"ז חייב משום דינה לשחיטה מתחלה ועד סוף. (ט) דבר רבינו אלן ה' משוללים בנהג דתמי ענין מחלוקת רבא'ס
וחתומים לנעם לשחיטה מתחלה ועד סוף. (י) אפי' שחט חטאת סימנין בחוק ונמרה כפנים י"ז חייב משום דינה לשחיטה מתחלה ועד סוף. (יא) דבר רבינו אלן ה' משוללים בנהג דתמי ענין מחלוקת רבא'ס
וחתומים לנעם לשחיטה מתחלה ועד סוף. (יב) אפי' שחט חטאת סימנין בחוק ונמרה כפנים י"ז חייב משום דינה לשחיטה מתחלה ועד סוף. (יג) דבר רבינו אלן ה' משוללים בנהג דתמי ענין מחלוקת רבא'ס
וחתומים לנעם לשחיטה מתחלה ועד סוף. (יד) אפי' שחט חטאת סימנין בחוק ונמרה כפנים י"ז חייב משום דינה לשחיטה מתחלה ועד סוף. (טו) דבר רבינו אלן ה' משוללים בנהג דתמי ענין מחלוקת רבא'ס
וחתומים לנעם לשחיטה מתחלה ועד סוף. (טז) אפי' שחט חטאת סימנין בחוק ונמרה כפנים י"ז חייב משום דינה לשחיטה מתחלה ועד סוף. (יז) דבר רבינו אלן ה' משוללים בנהג דתמי ענין מחלוקת רבא'ס
וחתומים לנעם לשחיטה מתחלה ועד סוף. (יח) אפי' שחט חטאת סימנין בחוק ונמרה כפנים י"ז חייב משום דינה לשחיטה מתחלה ועד סוף. (יט) דבר רבינו אלן ה' משוללים בנהג דתמי ענין מחלוקת רבא'ס
וחתומים לנעם לשחיטה מתחלה ועד סוף. (כ) אפי' שחט חטאת סימנין בחוק ונמרה כפנים י"ז חייב משום דינה לשחיטה מתחלה ועד סוף. (כ"א) דבר רבינו אלן ה' משוללים בנהג דתמי ענין מחלוקת רבא'ס
וחתומים לנעם לשחיטה מתחלה ועד סוף. (כ"ב) אפי' שחט חטאת סימנין בחוק ונמרה כפנים י"ז חייב משום דינה לשחיטה מתחלה ועד סוף. (כ"ג) דבר רבינו אלן ה' משוללים בנהג דתמי ענין מחלוקת רבא'ס
וחתומים לנעם לשחיטה מתחלה ועד סוף. (כ"ד) אפי' שחט חטאת סימנין בחוק ונמרה כפנים י"ז חייב משום דינה לשחיטה מתחלה ועד סוף. (כ"ה) דבר רבינו אלן ה' משוללים בנהג דתמי ענין מחלוקת רבא'ס
וחתומים לנעם לשחיטה מתחלה ועד סוף. (כ"ו) א